

MAŠA REBIĆ

Sponzoruje

Copyright © 2006, Maša Rebić
Copyright © 2011 ovog izdanja, LAGUNA

*Mom najlepšem cvetiću,
koji je sve vreme bio uz mene,
i uglavnom spavao,
dok je ova knjiga nastajala.*

I
1990.

*...Some boys kiss me, some boys hug me, I think they're ok,
if they don't give me proper credit I just walk away,
they can beg and they can plead, but they can't see the light,
'cause boy with cold card cash is always mister right...*

Lena sluša vokmen i svoju omiljenu pevačicu, Madonu. Putuje autobusom već više od osam sati, pa joj je ovakva zvučna izolacija više nego korisna. Spasava je od šoferovog nastranog muzičkog izbora i onomatopeja većito prehladenih putnika koji, iako je napolju 38 stepeni, sede umotani u svoje džempere, šmrkću i grokću bez stida i srama i proklinju izumitelja klime na sav glas. Put je sve vreme vodi uz more i Lena je naslonila čelo na staklo.

Razmišlja o Luki sa kojim se pre samo tri dana poljubila na rivi u Rovinju. S obzirom na to da joj je to bio prvi poljubac u životu – i nije sve ispalo tako loše kako je očekivala, pa sa radošću očekuje svoj dolazak u Budvu, gde će posle dva meseca videti najbolju drugaricu Saru i sve joj potanko ispričati.

Razmišlja i o tome kako je imala sreće, pa joj je prvi poljubac bio potpuno romantičan, jer ne samo što se dogodio na obali mora dok je sunce zalazilo, već je glavni učesnik tog poljupca, pored nje, bio pravi pravcati Italijan. Zatim, prisećajući se svega, pravi tužan izraz lica, premotava kasetu u vokmenu, tražeći neki sentiš za slušanje, ali kao za baksuz nema ničega. Teško je uživeti se u ulogu tužne tinejdžerke koja se upravo rastala sa dečkom ako vam kroz uši tutnji „Material girl“, a ona, misli, mora biti tužna, jer takva situacija to i zahteva.

Pored Lene sedi njena mlađa sestra Olja koja trenutno spava, ali Lena ionako ne bi mogla sa njom da priča o tim stvarima. Olja ima jedanaest godina i uopšte ne spava već samo žmuri. Misli na Lenu i Luku. Naime, niko ne zna, a ponajmanje njena tri godine starija sestra, da je ona pre tri dana pratila Lenu i Luku do rive i, skrivajući se iza fontane na trgu, krišom posmatrala šta se dešava. A onda je i uveče, dok su svi već spavali, neprimetno iz fioke izvadila Lenin dnevnik i čitala ga u kupatilu, a pravila se da piški. Grize je savest zbog toga, ali ne može da se odupre tome jer joj je sestra uzor i Olja je slepo prati, imitira i želi što više da bude kao ona. Zato mora da bude u toku sa svim dešavanjima, a to može samo ako čita dnevnik. Sad svoju stariju sestru gleda skroz drugačije. Kao da je postala još tri godine starija. Čini joj se da je nikad neće dostići, mada joj se dečaci gade i misli kako nikad neće moći da uradi to što je videla na rivi. Sada Olja otvara oči, proteže se, vadi sok iz ranca i počinje da srče. Lenu to užasno nervira, ali već je suviše umorna da bi se svadala. Gladne su jer su sendviče pojele čim su krenule, piški im se, ali ih je strah da pitaju vozača da stane, jer izgleda opasno sa tim brkovima i u beloj majici koja se ulepila od znoja i pored klime, pa ocrtava njegov debeli stomak, i zato

ćute i ne mrdaju. Razmišljaju i o tome kako je u toj Budvi. Prvi put u životu će se susresti sa Crnom Gorom i jako su uzbuđene zbog toga. Ali najviše su uzbuđene zbog susreta sa tatom. Nisu ga videle više od mesec dana i raduju se što će biti zajedno. Lenu jedino nervira tatina nova žena, ali mora da se pravi da joj je draga da se tata ne bi ljutio. Poslednje što joj treba jeste svađa s njim jer ga je ionako, ima osećaj, zauvek izgubila zbog te grozne ženturače, pa joj samo fali da se još svađaju kad se vide. Misli kako je jedino Sara razume i kako će poludeti ako bude morala svaki dan da gleda i da priča sa tom tatinom fuficom, a ni ne sanja koliki je strah obuzeo njenog oca, koliko se raduje njima, a koliko strepi da li će sve biti u redu i kako će njegove princeze da prihvate Snežu. Lena, takođe, misli kako je Sneža seljačko ime kao i ona cela, a ni ne može da zamisli kako je tek Snežu strah od njih dve, kako se svake noći preslišava u sebi, kao pred neki ispit. Šta da im kaže, kako da se ponaša, da li da im bude kao drugarica ili ipak na distanci dok se svi ne opuste, i tako ukруг.

Lena je samo jedna četrnaestogodišnjakinja, suviše obuze-ta sobom da bi uopšte i mogla da razmišlja na takav način. U njoj se već godinu dana, od kada su joj se mama i tata razveli, prepliću različita osećanja. Mamu podržava u svemu, a oca krivi, mrzi, pa voli i tako unedogled. Sara joj je rekla za njenog tatu da ga drma „kriza srednjih godina“ i Lena joj veruje, jer njena drugarica, pored toga što je starija nekoliko meseci, već dve godine ima iskustva sa takvom situacijom. Njeni su razvedeni duže vremena, a očevi su im najbolji prijatelji sa istim psihološkim profilima. Neverovatno ali istinito. Stalno se zato njih dve pitaju da li su isti zato što se tolike godine druže ili se druže zato što su isti. I zaista, oni slušaju istu muziku, imaju iste automobile, oblače se u istim radnjama, nose istu

frizuru i liče jedan na drugoga. Imaju i iste nadimke. Zovu ih „moj Peđa“ ili „tvoj Peđa“. Ali ni to nije sve. Počeli su da prave sranja otprilike u isto vreme. Neki muškarci probleme srednjih godina pokušavaju da reše kupovinom skupih automobila, presađivanjem kose ili priključenjem nekom rok bendu. Međutim, njihovi očevi su se opredelili za staru, dobro oprobano varijantu „varaj svoju ženu sa duplo mlađom devojkom“. Iz evolucione perspektive, muškarci stvarno imaju dve osnovne potrebe. Da prežive i da se reprodukuju. Od ove dve, reprodukcija je jača. Zamislite, ako postoji šansa da ima seks, čak i ako je život u pitanju, muškarac će rizikovati. A taj nagon se pojačava baš u čuvenoj krizi srednjih godina, te je Sarin Peđa upoznao Silviju, zaljubio se i otišao kad nje u Madrid. Žive tamo srećno od njenih para, jer pored toga što je mlada i lepa, ona je jedini potomak užasno bogate španske porodice, a Lenin Peđa je upoznao ćerku svog kolege, zaljubio se i otišao u njen tek kupljen stan na Dedinju. Žive tamo srećno od njegovih para jer ona je, pored toga što je lepa i suviše mlada, tek diplomirala, a on radi za Amerikance i ima para za izdržavanje i pet bivših i pet sadašnjih žena.

Peđe su sve to priredili svojim ćerkama negde oko njihovih dvanaestih rođendana i s obzirom na to da ih je tada već drmusao pubertet, morali su da ih smiruju kupovinom raznih poklona, da podmazuju pezetama, odnosno dolarima. U zavisnosti ko gde živi i ko za koga radi. Ipak, taj tinejdžersko-pubertetski bes ne može se tek tako savladati. On može biti samo umiren, ali će čučati sakriven i čekati da bude probuđen. Ipak, u celom tom ludilu očevi nenormalno vole svoje ćerke kao i one njih, a majke su, kao dosta stabilnije ličnosti, uspele nekako da izguraju svoju decu iz celog tog užasa, govoreći im da se takve stvari dešavaju i da život

ide dalje. I krenuo je dalje, jer i one su ubrzo našle utehu u drugim muškarcima. Sa tom razlikom što su se očevi vrlo brzo oženili, a majke nikad na tako nešto nisu ni pomislile. Žene uvek misle da bi to bila izdaja.

Tako Lena putuje, gladna i bez piš-pauze, razmišlja o Sari, Luki, tati, mami, pa čak i Sneži, razmišlja i o svojoj novoj frizuri i o tome kako voli svoje pramenove koji su se pojavili kao i svake godine od previše sunca, kako voli svoj crveni bikini i da se gleda u ogledalu u njemu pre nego što ode na plažu. Voli i da čita Markesa, ali ne voli Hesea jer joj je dosadan. Voli da se šminka, da piše dnevnik i da malo laže dok ga piše, jer zna da ga njena sestra čita. Ne voli da lakira nokte na nogama, jer misli da je to prostački, ne voli svoje grudi, jer misli da su male i ne voli da se ljubi u usta, ali voli osećaj koji dolazi pre toga. Olja voli da srče sok na slamčicu, voli da jede lubenicu iz kore, a ne isečenu, voli da nosi japanke a omiljena majica joj je obična lakost žute boje, koju je sama izabrala ovog leta u Trstu. Voli da skače na glavu i da gleda pod vodom dok roni, ali najviše od svega voli svoju sestru Lenu i volela bi za tri godine da bude skroz kao ona, ali se stidi da joj to kaže. Lenu nervira to što je Olja imitira i prati, ali voli da je uči kako da se šminka, kako da napravi frizuru, kako da se obuče i voli da joj priča priče o zombijima noću, pred spavanje, jer zna da se Olja toga plaši.

Gledaju jedna drugu krišom. Olja proučava Lenu i zanima je da li se na njoj nešto promenilo otkako se ljubila. Lena gleda Olju i zanima je da li njena sestra zna da ona puši. Uradila je nešto prilično nesmotreno u Trstu, dok su mama i Olja otišle u kupovinu stvari za kuću. Pošto Leni to nije bilo interesantno, odlučila je da ih sačeka u jednom kaficu u blizini. Poručila je sok od višnje, ali kad su njih dve odmakle,

tražila je i kapučino. Zatim je izvadila „kent“ iz ranca i zapalila. Toliko se osetila starije da je poževela da tu sedi ceo božji dan, sve sa tom cigarom u ruci. Italijani su dobacivali, jedan je čak i prišao, ali se ceo razgovor bezuspešno završio jer on nije znao engleski, a ona nije znala italijanski. Međutim, već posle trećeg uvučenog dima pripala joj je muka, a i uplašila se da ne naiđe mama, pa je brže-bolje ugasila cigaretu i počela da traži žvake po torbi da zakamuflira miris. I stvarno, mama i Olja su se ubrzo pojavile. Lena je platila konobaru i krenula im u susret da njih dve ne bi prišle i videle pikavac u pepeljari, ali ne vredi, mama insistira da i njih dve sednu i nešto popiju, te se sve tri vraćaju za sto. Lena je užasno napeta, ali mama za divno čudo ništa ne primećuje, već i sama vadi svoj „marlboro lajts“, poručuje kratki espresso bez mleka i nastavlja da uživa u danu.

Lena jedva čeka da poraste da može tako nonšalantno da sedi, pije kafu, puši i uživa bez stresa da li će je neko uhvatiti na delu. Mama joj izgleda prelepo i cela ta slika će joj zauvek ostati u sećanju. Leto je, njih tri sede na trgu u kafeu, crne od sunca, mama u crvenoj haljini i plavim espadrilama koje se vezuju oko članaka, i sa crnim naočarima za sunce. Izgleda Leni kao filmska zvezda. Muškarci je gledaju, ali ona ih ne primećuje. Potpuno je usredsređena na svoje ćerke. Stalno ih pita jesu li gladne, žedne, da li hoće još nešto da kupe pre nego što krenu nazad u Rovinj i pokušava da im ugodu na sve moguće načine. Celo jutro su u gradu, kese pune stvari svuda su oko njih i sad se dogovaraju šta će da ručaju.

Peđu ipak grize savest, pa šalje svojoj bivšoj ženi svakog meseca jako mnogo para ne bi li sve tri uživale. Kasnije, dok ulaze u kola, mama i Lena napred, a Olja pozadi, Leni iz ranca ispada „kent“ i ona ga brzo diže i vraća nazad. Za mamu je

sigurna da nije ništa videla, jer je u tom momentu vezivala jednu espadrilu, ali za Olju nije mogla da garantuje. Doduše, Olja se ponašala kao da se ništa nije ni desilo, ali sa Oljom čovek nikad nije siguran, misli Lena.

Odjednom, dok misli na sve to, Lenu ćušnu sestra laktom u rebra, ova se trže i pogleda po autobusu. Putnici su počeli da se komešaju. Kroz prozor se vidi more, a u daljini u moru stari deo nekog mesta. Primorski gradić kao i svaki drugi. Brkati šofer najavljuje dolazak u Budvu, njih dve pakuju stvari u rančeve i hvata ih uzbuđenje od nepoznatog. Smeju se i kroz prozor, dok autobus ulazi na stanicu, pogledom traže svog tatu. Autobus staje, šofer ne gasi muziku koju prate nadrealni tekstovi turbo-folk hitova, već pevajući izlazi, a saputnici se guraju ko će pre da istrči. Svi su srećni što su najzad stigli, a Olja debelom brki koji sad zvižduće već pokazuje koje kofere da izvuče.

Čim je kročila na stanicu, Lenu su počele da vuku za ruke neke babe nudeći joj sobe. Odjednom su je povukle u stranu i pričale u isti glas, nadjačavajući jedna drugu. Sve što je čula bilo je „soba sa kupatilom“, „blizu plaže“, „imate svoju kujnu“, „samo deset maraka“, „nema glasne muzike“. Suviše su blizu Lene. Oseća nečiji smrdljivi dah i gleda im u pokvarene zube iznad kojih rastu crni brkovi. Izbezumljeno tražeći očima tatu, Olju, bilo koga, jer oseća se kao da su je napali lešinari, Lena odjednom oseti kako je jedna snažna ruka povlači unazad, ona se zatetura, opsuje i kad je već bila spremna da se posvađa i sve ih otera u pizdu materinu, ugleda tatu koji je zagrlj, poljubi u čelo i reče:

„Lepotice moja, dobro mi došla!“ i videvši očaj u Leninim očima dodade: „Hajde, nije sve tako strašno, videćeš! Biće nam ovo nezaboravno leto!“

* * *

Te godine u Srbiji su se održali prvi višestranački izbori i trijumfovale su sve bivše komunističke partije. Slovenci su predlagali neki klimav savez, ali Srbija je insistirala na komunističkom uređenju. Na čuvenom Vanrednom kongresu Slovenci zbog toga napuštaju „Sava“ centar, a u sali tajac, te gromoglasan aplauz vesele većine. Premijer daje izjavu „Jugoslavija će i dalje postojati“. Te godine su na televiziji tutnjali mitingaši, a Krajinom naoružani ljudi. U Srbiji su svi mediji navijali za vlast, te je na izborima vlast i pobedila. Na predsedničkim, zatim, trijumfuje Slobodan Milošević. Pobednička partija i njen pobednički kandidat šalju poruku da će biti rata pod parolom „sa nama nema neizvesnosti“. I nije je bilo. Ta 1990. godina bila je godina kojom je počela njegova mračna vladavina. Ono što sledi je raspad države, ratovi, beda, izolacija i siromaštvo.

Neke od ovih stvari su se desile, neke će se tek dogoditi, ali Lena za sve to ne daje ni pet para. Ona ne zna šta se dešava, niti je zanima. Jedna devojčica kojoj ceo život govore da je lepa, pa je zbog toga prilično uobražena, koja je odličan đak, voli knjige i svira klavir već osam godina, koja je bila najpopularnija u svojoj školi, koja spremno i puna samopouzdanja čeka da krene u srednju školu i koja se trenutno nalazi na ogromnoj terasi svog apartmana u Starom gradu, smeje se sa svojom drugaricom Sarom, pije „pepsi“ i isprobava sve stvari koje je kupila u Italiji – ne može biti zainteresovana za tako sumanutu političku situaciju. Ona je srećna i pošteđena svega. Još uvek.

„Leno, bre, nećeš mi verovati, ali on je došao nepozvan na Hvar! Kao, hteo je da me iznenadi, a zna da mrzim takva

iznenađenja! Mislim, možda sam upravo htela da depiliram brkove ili tako nešto, kapiraš? Kako mrzim kad me neko uhvati u najgorem izdanju... Kažem ti, upravo sam stavila maslinovo ulje sa jajetom na kosu i sve to uvezala u najlon kesu, obukla neku čaletovu iscepanu majicu da ne bih isprljala svoje stvari od tog pakovanja, a sat pre toga smo ručali ribu sa belim lukom! Znači, smrdim odavde do večnosti! I šetam se opušteno po sopstvenoj terasi, čale i Silvija su otišli na plažu, pa mogu da pušim i uživam, kad odjednom začujem zvono! Čoveče, tamo nikad niko nije zvonio u životu, znam da nema ko da dođe, pa brže-bolje istrčim na terasu da vidim ko je! I šokiram se! Sale, glavom i bradom! A ja onakva! Mislim se, šta ću i kako ću, ali nemam kud, pa se uštekam i pravim se da nisam tu...“ Sara zadihano na momenat prestaje da priča i pali još jednu cigaretu. „A jesi li sto posto sigurna da nas dve sad smemo da pušimo, Leno?“

„Opusti se... Tek što su svi otišli na plažu... Slobodne smo do šest, onda će doći na ručak, znaš da mi kasno jedemo...“

„Pa, nadam se da sam i ja pozvana na taj vaš kasni ručak...“

„Svašta! Pa to se podrazumeva! Znaš da te moj tata voli kao ćerku! A i bolje da si sa mnom i da zajedno nerviramo Snežu! Jadna, ne zna šta će sa mnom, a kamoli sa nas dve, ha, ha, ha... Nego, pričaj šta je bilo dalje! Jesi li pustila Saleta da uđe?“

„Nisam odmah! Grozna sam, znam, ali nisam mogla...“

„Jadni Sale, kako si mogla to da mu prirediš?“

Sad obe na momenat tuguju nad Saletovom sudbinom jer ipak treba da mu se oda priznanje što je sam zapucao od Beograda do Hvara, što i nije tako blizu, da iznenadi svoju devojku. Ne znaju jednu stvar, a to je da je sa sobom poneo prsten koji je kupio za Saru. Hteo je da joj ga da pre nego što ode u vojsku u septembru, za koju tada Sara još uvek nije

znala. Njih dve više ne mogu da se suzdrže, pa umiru od smeha zamišljajući Saleta koji onako mrtav umoran, znojav, gladan i žedan na kraju seda na stepenice pored svoje torbe i čekajući svoju dragu konačno i zaspi. Sari i dalje ne pada na pamet da otvori vrata, već bez i malo sažaljenja odlazi u kupatilo, pere kosu natenane, brije noge, presvlači se i pere zube jedno deset puta. Iako su zajedno već više od godinu dana, iako je izgubila nevinost sa njim pre samo tri meseca, iako je Sale bio najbolji frajer u srednjoj školi koju je upravo završio, Sara ga više ne voli. Čak je i nervira, ali sad nema kud, pa posle jedno sat vremena otkako se Sale stropoštao na njenom stepeništu, ona izlazi kroz terasu sa peškirom u ruci i tiho, da je ne bi čuo, zaobilazi celu kuću, dolazi do glavnog puta, odakle je i njen dečko dopešaćio, i praveći se da nema pojma da je on tu, trči ka njemu glumeći radost.

„... Tako sam se izvukla. Mislio je da sam upravo došla sa plaže... Ali raskinula sam s njim već sutradan! Pustila sam ga da se odmori, najede, napije, čak sam mu priuštila i onaj seks za rastanak o kome smo čitale u *Kosmopolitenu* koji je donela moja mama iz Australije, je l' se sećaš?“

„Kako se ne bih sećala... Mersi fak, je l' tako beše?“

„Da! I mogu ti reći da je tako lakše... Otišao je sjeban, ali ne toliko koliko bi bio da nije bilo hrane, pića i seksa, shvataš? Imam neki osećaj da je ovde...“

Sara zamišljeno gleda u nebo i pravi se da je zabrinuta, ali je u sebi jako srećna što ima pored sebe tako zaljubljenog dečka, koji je prati, zove i pored svega i dalje voli.

„Nego, Leno, pričaj šta je bilo s Lukom! Jesi li se poljubila, najzad, kô čovek?“

Lena ne zna šta da odgovori svojoj dosta iskusnijoj drugarici. Stidi se što ne ide u korak sa njom, ali sa druge strane

oseća da nije bila spremna ni na taj poljubac, a kamoli za nešto više, pa razočaravajućim tonom kaže:

„Ne znam šta je sa mnom, bre, jedva sam se poljubila! Priznajem! Znaš, dok sam s njim, dok se šetamo, držimo za ruke, dok mi on nešto šapuće na uvo, prolaze me žmarci... Ali kad treba da dođe do poljupca, ja se skamenim! Uplašim se kako ću to da izvedem i izvodim nešto, pa pobegnem! Eskivirala sam pišljivi poljubac deset dana, nervirala i sebe i njega, iako nije ništa pokazao... Pitaj boga šta je radio kad ode kući... Mora da me je proklinjao... Nije mi jasno što je uopšte gubio vreme sa mnom? Mogao je da bira sa kim će da bude!“

„Pa, nadao se sve vreme... Kao i svaki muškarac...“

„Jadničak... A baš mi se svideo! Dobro, poljubili smo se na kraju... Jedva... Bilo me je blam toliko, samo sam čekala da se sve završi I da mi kaže kako nemam pojma da se ljubim, da me otkači kao neku jadnicu... Ali nije. Bio je skroz kul! Trebalo je sve sa njim da završim, ali sam kukavica...“

„Slušaj, Leno! Sad si ovde i zajedno ćemo naći žrtvu za gubljenje straha od ljubljenja! Videćeš kako je to u stvari lepo... Sto puta lepše od seksa! Sve je stvar prakse! Jebote, vidi kakva si... Svaki frajer bi umro od sreće samo da se prošetala sa tobom... Zato su tako uporni... Nemaš pojma na šta su sve spremni samo da te odvuču u krevet... I kad smo već kod glupih muškaraca, baš sam juče sreća tvog najvećeg obožavaoca!“

„Koga? Jocu? Dejana? Miloša?“

„Ma, bre, Darka! On je tvoj najveći fan! Totalno je odlepio...“

„Otkud on?“

„E, pa da budem iskrena, ni ja nisam znala da je takav dok mu juče nisam prodala tvoju sliku za dvadeset maraka! I pre nego što počneš da galamiš, čekaj da ti sve ispričam...“

Sara ustaje, odlazi u kuhinju i vraća se sa sokom, Lena pali cigaru, već drugu od jutros, jer misli, ovo je momenat za cigaru, i iako samo pučka, uzdiše kao da uvlači dim, prekršta noge i kaže:

„Dakle, prevazišla si samu sebe...“

„Daj, bre, nije valjda da se ljutiš kad imamo 20 maraka?!“

„Misliš, imam ja!“

„Pa, tehnički gledano pare su moje, jer je i slika bila moja! Ti si mi je poklonila! Ali pošto vidim da sam ti prouzrokovala neviđenu duševnu bol, iskupiću se tako što ću pare podeliti sa tobom! Šta kažeš?“

Sara se smeje kao pravi zadovoljni trgovac, što u duši i jeste, a i sama se ponekad čudi odakle joj takav dar za pregovore. Lena se uopšte ne ljuti, jer pare su pare, a najslade su kad se tako lako dobiju, misli u sebi.

„Ne ljutim se, nego me je strah i da pomislim šta sad radi sa tom slikom! Ili se ovog momenta bavi crnom magijom, tako da ću sledeći put kad ga vidim totalno odlepiti za njim ili, što je najverovatnije, drka sad po njoj... Fuj!“ smejući se odlazi do kasetofona, okreće kasetu i pošto počinju prvi taktovi pesme „Vogue“, viče iz sobe:

„Saro, gledaj šta sam naučila do perfekcije!“, a zatim igrajući kao iz spota, vraća se na terasu gde joj se drugarica pridružuje, očigledno takođe izvežbana, pa zajedno igraju na „Vougue“ i pevaju tako glasno da ljudi koji prolaze Starim gradom smejući se dižu pogled da vide šta se dešava.

I dok Lena i Sara uživaju u lepom danu, smeju se, pričaju i igraju, u apartmanu ispod njih dve, naslonjen na prozor, stoji dečko, sluša ih sve vreme i puši. Kad se one smeju i on se

smeje, kad one pevaju i on pevuši. Kao da je s njima na terasi. Toliko se uneo u njihov razgovor da je zaboravio na vreme. Kad pogleda na sat, shvati da kasni na plažu već dobrih pola sata, brzo oblači patike i majicu, uzima peškir, novčanik i cigarete i trčeći odlazi da se nađe sa svojom devojkom. Dok joj prilazi, pevuši „Vogue“, a devojka, znajući da on mrzi Madonu, pita ga otkud mu ta pesma u glavi. On kaže da ju je čuo usput u nekom kafiću, izvinjava se što kasni, ljubi je i zajedno odlaze u vodu. Kada se iskupaju, on joj kaže da mora da se nađe sa bratom od tetke kog je slučajno sreo dok je dolazio na plažu, i da će se vratiti za sat. Tako on srećno ide nazad ka svojoj sobi, dok njegov brat stvarno dolazi na plažu potpuno nepripremljen za jednu veliku laž.

Lena i Sara su takođe izašle napolje i krenule na Mogren. Lena na sebi ima usku mini haljinu na crno-bele tufnice, crvene papuče za plažu i crvenu providnu torbu u kojoj nosi beneton peškir i kremu za sunčanje. Miriše na kokos. Sara nosi šorts i kratku stefanel majicu na plavo-bele pruge i iste takve papuče. Peškir je stavila kod Lene u torbu jer joj se njena ne slaže i nije je ni ponela. Upravo prolaze pored dečka koji ih je celo jutro slušao. Ne gledaju ga jer pričaju gde će slaviti Sarin petnaesti rođendan koji je za tri dana. On ih je ugledao dok su bile još na početku uličice, a kad su prošle i ostavile miris kokosa za sobom, okrenuo se i gledao za njima dok se nisu izgubile iz vidokruga. Nema pojma ko su, *ali tada je prvi put, za dve godine, pomislio kako je glupo što ima devojkju.*

Nije se znalo za vreme. Nije bilo razlike između noći i dana. Nije bilo jutra, večeri, ni ponoći. Nije bilo muškaraca, ni žena,

ni njihovih tela. Ni njihovih duša. Ni misli. Nije bilo planina, reka, mora, uvala, plaža, ostrva, brda, vodopada, jezera, brežuljaka. Sve je bilo bez. Nije bilo životinja, ni ptica. Prostor! Nije bilo drveća, suncokreta, trave, maslačaka. Nije bilo boje drveta, kože, zemlje. Sve bez. Nije bilo ni ptica. Ni bubamara. Nije bilo zvukova. Nije bilo mirisa. Nije moglo ništa da se pogleda ni da se omiriše. A onda se pojavila Lena. I sve je dobilo i miris i ukus i boju i zvuk i oblik. Sve je dobilo smisao...

Lena završava sa svojim dramatičnim čitanjem i hoće da se smeje, ali čeka tatinu reakciju. Sara je prekrila usta rukom da ne bi pukla od smeha, a Olja ne trepće. Tajac. Svi gledaju u Peđu, a on glumi ozbiljnost. I on bi da se smeje na sav glas, ali mora da izgleda zamišljeno. Ne zato što mu se pismo ne dopada, naprotiv, već zato što je i on sam bio tako zaljubljen nekad davno i pisao pisma Leninoj mami. Zato pokušava da bude krajnje ozbiljan.

„Leno, sine, taj momak je potpuno bezopasan! On je jedna romantična duša i pusti ga da ti piše, čuvaj ta pisma jer će ti jednog dana biti drago što ih imaš... Nema ni jednog jedinog razloga da budem neprijateljski raspoložen prema njemu, baš naprotiv... Da znaš da je ovo retkost u današnje vreme i treba da ceniš što neko ima hrabrosti da ovako otvori svoje srce! A, vas dve“, gleda sad u Lenu i Saru, „maltretirate ga, nervira vas i hoćete da ga ja oteram, je l' da?“

„Tata, kao prvo, uopšte ga ne maltretiramo, a kao drugo, on je opsednut i kao takav predstavlja pretnju za tvoju ćerku... Ovakvo pismo niko normalan ne bi napisao!“

„Ma, znam ja šta bi ti! Ti bi da tvoj tata sve sredi, to ti je lakše nego da mu otvoreno kažeš da ti se ne dopada i da te ostavi na miru! Pa, to tako ne ide u životu, sine moj... Uostalom, biće još hiljadu ovakvih situacija i bolje bi ti bilo da naučiš da se

sama izboriš sa tim... I da znate, ovaj dečko, kako ste rekle da se zove, Darko? E, ovaj Darko je potpuno normalan, samo vas dve nemate pojma! Sviđaju vam se uvek neki upuvani kreteni kao što je onaj ispod nas, jesam li u pravu?“

Lena obara pogled, a Sara gleda negde u daljinu, ali se i dalje smeška. Peđa ih proučava, pokušavajući da dokuči šta im se vrzma po glavama, jer želi da im na najbolji mogući način objasni sve što ih zanima, a da ne ispadne navalentni dosadnjaković. Iako ima samo 42 godine, on je za njih samo matorac koji sluša *Rolingstonse* i koji priča o nekim, za njih, preistorijskim vremenima, sedamdesetim, kad su svi bili slobodni i putovali u neke, za njih dve, nebulozne zemlje, kao što su Indija i Avganistan.

Za Saru je Lenin tata strava lik jer slobodno priča o svemu sa njima, uključujući tu i sve muško-ženske odnose, pitanje seksa i svih polnih bolesti. Zato Sara želi prvenstveno savete od Leninog tate, pa onda od svih ostalih, ali ju je sramota da to prizna čak i Leni.

„Čika Peđa, a šta mislite o mom bivšem dečku Saletu? Je l' on predstavlja pretnju?“

„Da, čuo sam od tvog tate šta si mu priredila i mogu da ti kažem sledeće da je to meni neko uradio, ne bih ga više pogledao u životu... Ma, nije mi jasno u kom ste vas dve filmu sad? Svi odjednom predstavlja neke pretnje? Momci se zaljubili, a vi to odlično znate i uživate u svemu! Dve kraljice drame, odmah su od momaka napravile manijake! A kad smo već kod manijaka, neću da vas vidim sa onim ispod nas, je l' to jasno? Mnogo mi se on nešto smeška kad me vidi, te kako ste, te šta radite, pa kako vam je žena, kako su ćerke... Kad ga odalamic, ima da se puši, balavac jedan! Danas je poslednji put da sam vas video sa njim, važi?“

Lena i Sara ćute, klimaju glavama, a znaju da ga neće poslušati, jer im je Igor obećao nezaboravan provod još večeras.

„...Znam ja njegovog oca odlično... Prevarant jedan najobičniji... Predsednik 'Rotari kluba', jaka faca...“, nastavlja da priča svojoj ženi celu istoriju Igorove porodice, „...a ovamo puštaju sina da letuje sa nekim još većim kretenom... Je l' me slušate, vas dve?“

Diže glas, a Lena i Sara se gledaju prvo međusobno, pa onda pogledaše u njega.

„Slušajte me, deco, sad vam ozbiljno pričam! Razgovarali smo o duvanju trave i o ostalim drogama milion puta! Znam da ste u tim godinama kad vas sve interesuje i nisam budala pa da mislim kako nikad nećete biti u nekom iskušenju ili u fazi eksperimentisanja ili kako god hoćete to da nazovemo. Ali ovaj dečko o kome pričamo nije sav čist! Video sam mu zenice, a vi znate da sam ja tolerantan čovek i da ne bih ovo govorio da nisam siguran u nešto. Klinac se drogira sto posto! To verovatno ne znaju ni njegovi roditelji, a poznavajući mu oca, suviše su okupirani svojim parama da bi videli šta im se dešava sa detetom! Zato vas molim da se držite podalje... Obećajte mi to! Hajde!“

„Tata, obećavamo ti, nemoj da se nerviraš! Ti znaš da možeš da mi veruješ! Jesam li te ikad izneverila?“, umiruje ga Lena. „Ajde da pričamo o lepšim stvarima!“

Sara brzo skreće temu na svoju omiljenu i svi zaboravljaju na Igora.

„Da, ajde da se dogovorimo kada ćete sutra doći kod nas, mama vas je sve pozvala na večeru, jer kao što ste dobro upoznati, sutra mi je jubilarni petnaesti rođendan i treba da ga proslavimo u sreći i veselju! Naravno, pokloni su obavezni!“

Međutim, Igor sve vreme razmišlja o njima i broji sekunde kada će videti Lenu. Kao razmaženi sin jedinac jako bogatih roditelja, naviknut da dobije sve što poželi, čvrsto je uveren da će dobiti Lenu. Sedi u sobi sa Pecom, blizu prozora, i pokušava da čuje šta pričaju iznad njega, ali ne može. Zdravko Čolić koji se dere za Ruškom suviše je glasan, a u kaficu u kom ga puštaju suviše su veseli da bi on mogao da razazna bilo koju rečenicu koja se izgovara tu iznad njega.

Peca, koji je pre nedelju dana polomio nogu jureći na motoru, sve vreme kuka kako je ograničen jer ne može da pliva, ne može da vozi motor, ne može da jebe, ne može ništa.

„A u pičku materinu, samo sereš... Šta sad ja da radim? I ko te je terao da voziš kao ludak? Samo sediš i kukaš kô seka persa... Vрати se u Beograd onda...“

Igor iznerviran zbog svega urla na svog druga i traži nešto po sobi.

„Jebote, nije smak sveta! Ja sam stalno tu, ništa ti ne fali...“

„Lako je tebi da pričaš... Uostalom, šta sad tražiš?“

„Ma gde je ona vutra od sinoć? Dobro bi mi došla sad...“

„Evo je kod mene! Jedan džoint sam već poduvao, bilo mi dosadno... Ostavio si me ovde samog dok si se ti zajebavao sa one dve iznad nas... Jebote, klinke su neviđene! Je l' idemo večeras sa njima, a?“

„Idemo, samo da im Lenin ćale ne pravi problem... Sinoć me je video kad sam bio odvaljen! Mislim da ga nisam isfolirao da sam samo janpi, jer matori je stari vuk... Znaš ono, dete cveća i te fore, družio se nekad sa mojim ćaletom, pa znam... Moram nekako da se izvučem, jer sviđa mi se Lena, čoveče, mnogo... Bolje zato sada da poduvamo šta imamo, jer ako me njen ćale uhvati ponovo onakvog, mogu da se pozdravim sa malom...“

„A kakva joj je drugarica?“

„Gotivna je totalno! Deluje iskusno, ako znaš na šta mislim... A i izrazila je želju za travom... Brate, moći ćeš to da odradiš sto posto! Mislim, ti lezi i pusti nju da radi!“

Smeju se i duvaju, polako ih hvata, pa se smeju još više, ali sad im vreme sporije prolazi. Tek je sedam, a dogovorili su se u devet kod zvona na rivi.

Za to vreme Lena i Sara večeraju paštašutu, Olja odlazi sa novom drugaricom na sladoled, a Sneža i Peđa piju kafu na terasi. Čute. Uživaju. Ispod njih na ulici već je počeo žamor, roditelji sa malom decom se šetaju, a neki se tek sad vraćaju sa plaže. Čuje se klopavanje nanula, a Zdravko Čolić kuka na sav glas ispod Savskog mosta, jer mu je neko maznuo ribu. Lena i Sara se dogovaraju šta će da obuku i šapuću kako da pobegnu Bojanu, kog im je uvalio Peđa, večeras. To je sin njegovog prijatelja i inače se druže, ali večeras nije moment za Bojana, zaboga. Peđa je srećan što izlaze sa Bojanom, jer tako je siguran da će sve biti kako treba, pa opušteno sedi i krišom gleda u Snežu. Lepa mu je, ali ga nervira njena nesigurnost koju pokazuje pred Lenom. Mislio je da će kao tek diplomirani psiholog moći lakše da se izbori sa svojom starijom ćerkom, ali zna da Lena ima tu osobinu kao i on, hladnoću i odbojnost prema svemu što je ne zanima i nedostatak i najmanje želje da pruži šansu nekom za koga misli da je nije dostojan. Pošto čuje kako se Lena i Sara prepiru šta će koja da obuče, shvata da je vreme da ih podseti kad ih očekuje kući i više:

„Saro, je l' spavaš kod nas?“, a ona mu odgovara sa *ne*, jer joj je rođendan, pa joj je mama rekla da dođe kući, da bi joj ona prva čestitala, na šta Peđa dodaje:

„U tom slučaju, Leno, da si došla do 11, i ni minut kasnije!“

„Važi, taticе!“, viče Lena već iz hodnika. On ih čuje kako silaze niz stepenice i nagingje se nad terasom da ih vidi kuda idu. Jedino što uspeva da vidi jeste kako se smeju i, dok zamiču za ugao, njegova ćerka spušta suknjicu koja joj se digla dok je hodala. Razmišlja o tome da krene za njima, da ih prati.

„Jesi li videla, molim te“, pita Snežu, „kako je izašla na ulicu? Suknja joj je kraća od majice! Gaće joj se verovatno vide! Ona ne shvata da ovo nije Rovinj!“

„Peđa, ne brini“, Sneža mu prilazi i grli ga oko struka, „Lena je pametna devojka, a suviše lepa da bi tako lako mogla da učini nešto o čemu ti sad razmišljaš...“

„Da, zato se i plašim... Rastrgnuće je Crnogorci!“

„Slušaj, da ti objasnim nešto... Ružne i prosečne devojke su agresivne i nepromišljene jer moraju stalno da se dokazuju pred muškarcima i svojim drugaricama. Lepotice ne moraju. One su čak i inertne. Ceo život im se dive i zato imaju taj čvrst stav: *lepa sam i mogu da biram s kim ću i kad ću da budem, pa se zato pomučite*. Je l' shvataš da će nju da jure ceo život, a ona će da bude uvek iznad situacije. Pa, jesi li je video danas? Podsmeva se momcima... A uostalom, nije Lena neka jadnica iz Donje Čuke, koja nikad nije ništa videla, pa je poludela pred izazovima... Zato se opusti, slobodno...“

Peđa se na Snežine reči umiruje, ali i dalje razmišlja o tome kako mu se ćerka obukla. Moraće sutra da joj objasni razliku između Istre i Crne Gore.

„Slušajte, vas dve, evo vam ceo novčanik, zajebavajte se, radite šta hoćete, ja odoh! Čeka me devojčica! Ako vas roditelji pitaju, bili smo na piću, prošetali se i rastali oko deset! Izvinite, ali ja večeras ne mogu da vam pravim društvo, iako sam obećao tvom ćaletu, Leno... Ne ljutite se?“

Bojan gura u ruke Leni svoj novčanik, koji je pun para, štupa je za obraz kao da je malo dete i odlazi u nepoznatom pravcu. Njih dve stoje zabezegnute, a onda umiru od smeha, gledajući u novčanik, jer nije moglo bolje da ispadne.

Bojan ima sedamnaest godina i gleda ih kao mlađe sestre, samo što je trenutno jako zaljubljen, pa ne može da se brine o njima, iako zna da je Budva puna kretena. Osećaj da će večeras prvi put imati seks sa devojkom koju juri već mesec dana nemerljivo je jači od onog zaštitničkog koji gaji prema dve klinke. Zato Lena i Sara zadovoljno sedaju u neki kafić, naručuju najveće kupove koji postoje i čekaju devet sati.

Ispred njih defiluje raznorazan svet. Svi su drugačiji nego na Hvaru ili u Rovinju. Muškarci su jako kratko ošišani, a izgleda da je moda u Crnoj Gori imati što veći i deblji zlatan lanac oko vrata. Pogotovo ako si muškarac, nabildovan i po mogućnosti istetoviran. Takođe, ne čuju nijedan drugi jezik sem svog. Ni italijanski, ni nemački, ni engleski. Čak ni češki. Nema stranaca. Samo taj čudni crnogorski akcenat na koji nisu još uvek navikle. Svi kao da su ljuti. Čak ih i kono-bar mrko gleda. Nije im jasno zašto, pa se malo primiruju i čude se, jer možda su nešto pogrešno rekle. U Hrvatskoj su ih stalno zezali zbog njihovog beogradskog akcenta, imitirali su ono otegnuto „jebote, bre“, ali ovde ih gledaju kao da ih mrze. Misle da verovatno Beograđani nisu baš najpopularniji kud god da odu.

Onda u daljini ugledaju drugaricu iz škole, Ljilju Plastiku. Prozvale su je tako jer se stalno oblači u sintetiku, pa oko nje pršte varnice, kosa se naelektriše, a što je najgore, leti se toliko usmrda da svi beže od nje. I sad je u nekoj crnoj plastičnoj haljini, ali i ofarbala se u crno.

„Izgleda da je prešla u darkere, čoveče! Provali joj mrežaste čarape! Ona je poludela! Prebiće je Crnogorci, jebote... Kad nas gledaju ovako, zamisli šta njoj može da se desi... Pazi, gleda ovamo, sagni se!“

Sara povlači Lenu nadole i, čekajući da Ljilja Plastika prođe, smeju se zadovoljno jer su uspele da je izbegnu.

„Jesi li videla sa kakvim likom se šeta? Ne mogu da verujem da neko još na ovom svetu može da ima takvu frizuru! Zelena kosa? Bože! Saro, je l' ti se čini da su svi odlepili kad su završili osnovnu školu?“

„Nas dve smo iste! Zar ne?“

„Toliko smo iste godinama da smo već i dosadne!“

„Dosadne? Ti nisi normalna, bre! Da smo dosadne, ona dvojica tamo“, Sara pokazuje ka Igoru i Peci koji stoje u gužvi, nešto pričaju i smejući se gledaju unaokolo, „ne bi sad stajali i gledali gde smo nas dve! Vadi taj novčanik, pa da idemo!“

Ostavljaju pare na stolu, tačan iznos, bez bakšiša, jer im se konobar uopšte nije svideo i brže-bolje odlaze. Kad ih njih dvojica ugledaju, više im se neće skinuti osmeh sa lica, jer su srećni što će ih svi videti sa njima i zato odlaze u najpopularniji kafić u Budvi da srećno prikažu svoju lovinu.

Tamo sve sama ljuta ekipa, koja ih merka od glave do pete. Sedeći u bašti kafića, Lena se pita zašto je svi tako napadno gledaju. Ne shvata da je posmatraju samo kao novo lepo lice i telo, koje žele da imaju pored sebe i da su za to spremni da plate. Ona još uvek pada na romantiku, iako to ne priznaje, a oko nje se nalaze momci koji ne znaju za romansu. Oni žive brzo, misle samo sat unapred, žive za trenutna zadovoljstva, sklapaju površne veze sa površnim devojkama. Nemaju vremena za razgovor koji ih opterećuje, a nežne reči i čitanje

poezije su im predmet ismevanja. Lagodno žive, ali teško spavaju. Lena to ne zna i zato sedi tu, pije neki koktel koji joj je Igor naručio, zaboravlja na vreme, kasni kući i dobija prvu šamarčinu u životu od tate.

Sutradan su joj zabranjeni izlasci posle devet do kraja leta, ali ona i Sara se i dalje viđaju sa Igorom i Pecom, krišom, danju, i sa Bojanom i Darkom, javno, uveče. Ovu poslednju dvojicu Lenin tata odobrava i pušta je s njima u grad. Ona ih odmah ispaljuje i beži da se vidi sa Igorom koji uporno pokušava da je, makar, poljubi, međutim ne uspeva i pošto se svake večeri vraća kući sa bolnim jajima, shvata da to više ne može da izdrži i miri se sa bivšom devojkom jer sa njom bar ima siguran seks. To, naravno, prećutkuje našoj glavnoj junakinji, pa joj celo leto kupuje poklončiće, da bi sebi olakšao savest, a nju ipak zadržao pored sebe. Ona na kraju mora da krene za Beograd, ali se dogovaraju da se vide čim se on vrati. Tako Lena u avionu razmišlja o svom letovanju dok je čelom naslonjena na prozorčić i dok gleda Budvu sa visine od nekih 500 metara. Razmišlja o Sari koja će još nedelju dana morati da se sakriva od Ljilje Plastike, da sluša Darkove stihove posvećene njoj i beži od Saleta koji je od pre neki dan ponovo u njenoj senci, razmišlja o Rovinju, Luki, Trstu i mami, razmišlja o Olji koja je usavršila skok na glavu, pa sad skače *salto mortale* i razmišlja o Igoru, koji joj je pokazao kako izgleda vožnja skuterom i motorom, kuda se izlazi i šta se pije u Crnoj Gori.

Zamišlja ga kako on sad sedi kod kuće i tuguje, jedva čeka jući da je ponovo vidi. Da, on jedva čeka da je vidi, ali pre toga, a da Lena to ne zna, on spava sa svojom bivšom-sadašnjom devojkom kod nje u sobi, dok su joj roditelji na plaži.

Lena zadovoljno stavlja slušalice na uši, premotava kasetu na svom novom vokmenu, koji je, između ostalog, dobila od Igora, i kad pronade pesmu koju je tražila, zavaljuje se u sedište i pevuši u sebi:

...Cause we are living, in a material world, and I am a material girl...

Ta pesma joj je oduvek bila omiljena.